

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Fe pošti prejemani velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemani velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Mesečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petiti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr. če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 162.

V Ljubljani, v četrtek 17. julija 1890.

Letnik XVIII.

Koncem šolskega leta.

Bela Ljubljana je te dni dobila drugo poulično lice. Zginol je z ulic in javnih prostorov oni živahni, mladostni živeli, ki dela stolno naše mesto živo in bujno: šolska mladina je zapustila tesne klopi in šla na težko pričakovane počitnice.

Počitnice! Kako čarobna in ognjevit je ta beseda, elektrizirajoča vse mladostne moči našega naroda, polna idejalov in mamljivih sanj! Kdo iz-med častitih čitateljev se ne zamisli pri tej besedi vsaj za trenotje nazaj v one krasne, žal, davno minole čase, ki se več ne povrnejo? To je čas počitka in odmora po težavnem duševnem naporu.

Toda kolik je razloček med sedanjjo dōbo in onimi leti, ko smo se mi veselili življenja pomladi, med sedanjjo učečo se mladino in ono v polpretekli dōbi.

Da, bili so še pred desetimi, dvajsetimi leti vselej časi, boljše družbinske razmere, tedanja mladina je gojila več pobožnih čustev v mladostnih srcih, iskrenjšo in idejalnejšo ljubezen do naroda v svojih prsih, nego sedanja. Vzvišeni idejali so navduševali za lepo in dobro dovzetno mladino. V šoli že se je zavedala z gorečo vnetostjo svoje naloge, da se ne trudi le za se, temveč tudi za blaginjo naroda.

Toda danes je druga dōba, materijalizem je našel pot tudi v rahla srca šolske mladine, ginevajo idejali, izumira poštenost, odkritosrčnost, vernost, neprisiljena veselost, vzorna nřavnost — in na dan rinejo v vseh vrstah neodkritosrčnost, verska mlačnost in malomarnost, nadutost, nepoštenost in občna nezaupnost. Značaji se poizgubljajo, možje so redki.

Idejali so mladini odveč, versko čustvo se kvari že na nižjih šolah, da molčimo o vseučiliščih. A tudi druge kreposti uničuje strupeni zrak mate-

rijalističke dōbe. Mladina sama tega ne čuti, ne zaveda se napak. Priznati moramo, da so še častne izjeme, in da tudi v prejšnjih časih ni bilo vse čisto zrno, vendar upanje naše — in to je učeča se mladina — ne daje nam tolikega zagotovila boljše, srečnejše prihodnosti, kakor zasluži naš v obče dobri narod, kakor potrebujemo moči, da postavijo prazne vrzeli.

Dijak na počitnicah bil je povsod dobro došel gost, pozdravljan, a moral je biti v občini in vasi vzgled resnosti in omikanosti. V občevanju s svojimi rojaki odlikovati se je moral z dostojnim taktom, ki se je pojavljal v spoštovanju starih oseb in poljudnem poučevanju vedno zvedavih sovaščanov. Bombastičnih fraz, neslanih pogovorov, publih nemških anekdot niso ljubili prvi narodni buditelji, ki so že kot dijaki učili ljudstvo ter je navduševali za jezik in dom. Vsak dijak višjih šol mora se zavedati svoje naloge kot prihodnji bojevnik in svetovalec svojemu rodu. Mnogo koristnega in dobrega lahko stori zaveden in resen dijak s poučevanjem in probujanjem ljudstva. Tu je hvaležno in rodovitno polje za narodno in občeukoristno delovanje. Tratiti čas po krčmah, to ni lepo, ni dostojno za dijaka, ki se pripravlja za resen poklic v življenju.

Žal, ker moramo zopet ponavljati svojo grajo, da dandanes z malimi izjemami vse gré — le za bogastvom in slavo. Zložno in potratljivo življenje je magnet, ki marsikoga mika in vabi v javnost, bodisi v tem ali onem stanu, četudi ne čuti poklica v sebi; zmožnosti své pripisuje si vsakdo nad mero. Domačim sinovom odpirajo se vrata v vse službe, zato potrebujemo množ na važnih mestih, ki so v resnici pravi nesebični rodoljubi, da ne bodemo čuli iz ust priprostega oratarja: Tuja in potujčena gospōda je imela več usmiljenja z nami in ni nas odganjala s surovimi odgovori, kakor se zdaj večkrat dogaja. Le pregosto se uresničuje latinski rek: Honores mutant mores.

Nikomur ne odkazujemo pota, ker to bi bilo predrzno, pač pa smemo svetovati vsakemu, da si izvoli stan, do katerega ima veselje in upa, da bode več mogel koristiti človeštvu, osobito pa narodu, čegar sin je. Da bi mladina naša postala v resnici trdna nádeja boljše prihodnosti, da bi bil mlajši naraščaj navdušen za Boga, cesarja in narod, to je naša najtoplejša želja!

Ravnikarjeva slavnost na Vačah.

(Govor g. L. Svetca.)

(Konec.)

Zdaj naj pa še povem, zakaj da smo mu mi Slovenci sploh še posebno hvaležnost dolžni. On je ljubil svoj materni jezik in se trudil za njegovo omiko. On je bil tudi vrlí Slovenec. Časi so bili takrat za slovenstvo silno žalostni. Če izvzamemo kratko dōbo francoske vlade, ki je poskušala vravnati šolstvo na podlagi maternega jezika, ni bilo tedaj pri nas nikjer nobene slovenske šole. Povsod so kraljevali le tuji jeziki. Tako se je primerilo, da so še celó taki, ki so s kmetov prišli v šole, pozabili v dolgih letih svojega šolanja veliko svojega maternega jezika, priučili pa nič in tako, ko so postali pozneje uradniki, profesorji, duhovniki, niso znali z ljudstvom pravilno govoriti, še manj pa pisati. To napako je videl in britko čutil tudi naš blagi rajnik, zlasti takrat, ko je bil semeniški vodja in pripravljaj mlade bogoslovce za prihodnje dušne pastirje. Vabil jih je pridigovati in učiti krščanski nauk, pa videl je, da ne znajo jezika, da govoré tako slabo in napačno, da so ga kar ušesa bolela. Kako bodo ti učili, si je mislil blagi mož, če govoriti ne znajo. In sklenil je temu odpomoči. Dogovoril se je z baronom Žigo Cojzom, ki je bil velik prijatelj slovenščini in z učenim Jarnejem Kopitarjem na Dunaji ž in njima vred se je poganjal tako dolgo, da je leta 1817. cesar dovolil napraviti v Ljubljani stolico za slovenski jezik, za katero je

LISTEK.

„Rumeni dom“.

Prispevek k zgodovini filantropije; poljski spisal Henrik Sienkiewicz.

... Ne pamtim že dobro, v kateri londonski ulici je pozornost mojo vzbudil rumeno prepleškani dom, obdan z vrtom in zelenimi šaluzijami v oknih. Pamtim samo, da je bilo to v neki postranski ulici; na hodnikih je bilo pusto; na vrhu so čvrčali vrabci, iz doma je pa poletavalo do mojega sluha ljubeznjivo žensko petje, a nad hišo in vrtom vladal je prečuden mir.

„Káka hiša je to?“ — vprašam svojega spremeljevalca.

„To je zavetišče za izgubljene devojke, ki hrepené priti zopet na pot kreposti.“

Ah, angeljska naprava! Tudi oni, ki je zgubil vero v človeštvo, mora verovati znova. V palih devojkah probudi se sčasoma zavest, iskreno hrepenenje po čednostnem življenju, po delu, po dolžnosti: po onih trenotjih, ko so one še kot otroci — čiste in nedolžne — sanjale povsem o drugi bodočnosti. To hrepenenje se takó polasti devojke, da marsikaka skoro skoprní sramote, stida in nepoštenosti.

Glej! Na nebu je jasna in mesečna noč. Dekle stoji tik okna in se zamakne v zvezdnato nebo;

povsod je tiho, mirno. Zdi se ji, da se dobri Bog usmeva nánjo; v temnem obzorju vidi roke, vabeče jo k sebi; čuje glas: Vrni se k meni, ubogo dete, pod peroti pokoja in življenja, polno miru. V takem trenotji deklinéne oči zalijó solze, kolena se ji šibijo, konečno zdrkne nánje in jame moliti. Sklenila je, da se bode poboljšala, — in ménite li v istini, da se bode poboljšala? Vsaj hodi kakor pod strmo goro, pod kojo se maje podnožje; vsipa nánjo gruda, krvavé ji roke in noge, in jedva gre nekoliko korakov dalje, zemlja se zopet vsuje pod njo, in dekle pade še globlje; poskuša si na noge, a zopet zdrkne še globlje, in konečno obliči na dnu s čutom svoje slabosti in obupanja v duši.

Časih se tudi dogaja, da se še krepostna devojka protivi in kliče pomoči, da bi ne pala v propast greha; toda glad vleče jo za jedno roko, mraz za drugo, socijalna moč peha jo, in kaj ménite: ali se bode uprla devojka tej peklenski trojici? Kaj bode počela? Kam bode šla? Kje je zánjo sreča in varstvo? Nikjer drugje, nego v zavetišču. „Hvala Bogu na visokostih, in mir ljudém na zemlji, ki so dobre volje!“ — pravi psalmist. Glej! hvala dobri volji: devojka je rešena, zakaj tu je tiho, ljubko zatišje, zeleni vrt in — „rumeni dom“!

* * *

Sredi temne, mrzle in deževne noči krčevito vleče suha roka za zvonec pri vhodu „Rumenega

doma“. Iz dvorane je ne pozdravlja pasje renčanje, ni jezni glas nočnega paznika: „Kdo je?“

Duri se tiho odprejo in videti je v temno pred-dvorano: neka gorka, mehka dlan prime otrplo roko nesrečnice ter jo vede za seboj. Nihče je ne vpraša, čegava je? odkod je prišla? kako je bilo njeno prejšnje življenje? kake prestopke ima na vesti? V kratkem je v majhni, prijazni sobici; ondi v kotu je čista, bela in postljana postelj; na mizi se kadí proti stropu gorka jed, gori svetiljka, leži av. pismo, nad posteljo pa Kristusova glava v jasni gloriiji zré nánjo sladko, prijazno, kakor bi ji hotela dajati pogum.

Devojka se hlastno loti jéla. Pred vsem ji ta gre v slast; na to pa nemirno hodi po sobi. Ne vé vrediti svojih mislij; ne vé, kaj se je zgodilo ž njo; boji se, da bi se ne zmešala.

V tem se počasi odprejo duri; v sobo stopi star gospod dobrotljivega obličja, vzbujajoč očetovsko zaupanje. No, starček tudi k nji prihaja, kakor bi prišel k znanki, rekoč:

„Dober večer, ljubo dete! Zdravnik sem, nisi li bolna?“

Nezaupljivi in nemirni pogled je ves njen odgovor.

„To je slabo vreme. Ne li? Človek se lahko prehladi. Pokaži žilo, dete. No, dobro, znamenito! Dovolíš li, obiščem te jutraj. Oj, ti grdo vreme! Zdaj se pa vlezi. Lahko noč, dete.“

imenoval mladega duhovnika Franc Metelko-ta za profesorja. Odslej se je vsaj po jeden par ur vsak teden poučevala slovenščina, ter so bogoslovci drugega leta morali, učenci sedme in osme šole pa so smeli poslušati ta uk. Ta šola in zraven izvrstna slovnica, ki jo je spisal imenovani Franc Metelko, je mnogo mnogo pripomogla, da se je znanje slovenskega jezika utrdilo in razširilo. Ali naš blagi rajnik je prijel tudi sam za pero in spisal več knjig v tako lepi, krepki in čisti slovenščini, da so se vrstniki njegovi kar čudili, posnemali ga in kakor Valentina Vodnika očeta slovenske pesmi, tako so imenovali Materža Ravnikarja očeta slovenske proze, to je pisanja v nevezani besedi. Pa kako lepo je on tudi spodbujal zlasti Kranjce, naj si prizadevajo govoriti in pisati čisto slovenščino in otrebiti jo vse nepotrebne tujščine. V uvodu k „Zgodbam sv. pisma za mlade ljudi“, pravi on zastran tega: „Te bukve sicer neso pisane zavolj lepe kranjščine, ampak zavolj lepih naukov. Vendar, kdo nima raji, da se mu košček belega kruha podá iz bele čiste rute, kakor iz nagnusne in umazane cunje? Ravno tako spakedrana beseda še tako lep nauk priskuti. Zato mislim, da moramo lep nauk tudi v lepo, čedno besedo obleči.“ Rekel je tudi, ne le mi Kranjci, 60 milijonov drugih Slovencev govori slovenski jezik, vsem tem pridejo sém ter tja naše bukve v roke, in grdo je, jeli-te, če nam očitajo, da smo Kranjci svojo besedo skazili. Torej Vam na čast sem se ogibal zbrojene kranjščine. Vidite, tako se je on trudil za naš mili materni jezik. Njegov bistri razum, njegovo poznanje sveta in človeških razmer nam je porok za to, da je vedel, zakaj je to treba. Pa je to tudi sam povedal. Vsak narod, je rekel, ki se začne otesovati, začne to pri svoji domači besedi. Zakaj pač? Skušnja ga je učila, da, dokler jezik ni olikan in izobražen, govori ga le kmet; kar je bolj olikanih, poprimejo se tujih jezikov, odtujijo se svojemu narodu, ki ostane zapuščen in zanemarjen. Neizobražen jezik nema nobene veljave, ne rabi se v šoli, ne v pisarnicah, ne pišejo se o njem bukve. Povsod se šopiri le tujščina in s tujim jezikom prihajajo tujci v deželo, ki posedajo vsa boljša mesta. Tuji so uradniki, tuji profesorji, tuji trgovci in obrtniki. Domačini so povsod zadaj. Tako je bilo primeroma tisti čas tudi pri nas. To je naš blagi rajnik živo čutil in prijel se je z malim krdelcem drugih jednako čutečih rodoljubov dela, in glejte, to delo, katero so ti začeli in za njimi drugi nadaljevali, bilo je od Boga blagoslovljeno in uspešno. Jezik naš se je olikal in stopa danes pogumno v vrsto drugih izobraženih jezikov. Imamo danes svoj jezik v šolah, ne samo v ljudskih, tudi na gimnazijah: pišejo ga v cesarskih in deželnih pisarnicah, govorita ga kmet in gospod in pišejo se vsakovrstne bukve v njem, uče in priproste. Zdaj nam ni več treba tujcev v naše službe in taki, ki ne znajo našega jezika, pri nas večinoma več za rabo neso. Tako so zdaj domače službe za domačine in ker gredo slovenska pisma in slovenski spisi tudi do višjih oblastev v Gradec in na Dunaj, morajo gotovo število naših ljudij tudi tjakaj v službo poklicati.

Pri teh besedah pogladi starček devojko po laséh in se pripravlja k odhodu, a na pragu se obrne ter déje:

„Toda, kako ti je pa ime: Fani?“

„Jenny!“

„A takó! Da! Jenny (Ženi). Idi torej, Jenny, spat, in . . . moli, zmoli Očenaš, Jenny. Lahko noč!“

To izgovorivši zaprè duri. Jenny ostane sama. Malo se še čudi; potem se ji pa vderó solze, in ona zdrkne na koleni pred Kristusovim obrazom. Toda ne. Poklekni vendar ne more pred tem obrazom v svoji kričeči, šareni obleki; s počrnjenimi obrvmi, z umetno rudečico na lici in vsemi znamenji sramote. Ali glej! Poleg postelje na stolu leži priprosto krilo in vsa obleka. Jenny torej sleče te šarene cape, koje so jo zdaj tlačile in pekle, in moli dolgo, jako dolgo.

Druzega dné zjutraj Jenny ni več prejšnja Jenny. V priprosti obleki in gladko počesanimi lasmi ne pozná skoro samo sebe. Pokličejo jo k zajutruku; ondi najde tovarišice; nobena je ne izprašuje; obratno, vsprejmó jo kot sestro. Razven njenih družic so ondi še druge gospé: gotovo vzvišene dame; možno, da se moti, saj niso nič pomorne; to so dobra angeljska bitja, kojih minolost je neoskrunjena, kakor sneg. Kdo so te dame?

Zdaj je mogoče tudi našim priprostim ljudem, ki ne znajo tujih jezikov, iz slovenske knjige naučiti se vsega, kar za svoj stan potrebujejo, da si zboljšajo svoje gospodarstvo ter pomnožijo svoje pridelke in svoje prihodke.

Vidite, tako pomeni izobraženje našega jezika za nas tudi več kruha in boljšega kruha. In komu imamo zahvaliti to ugodno premembo, ta lepi napredek? Možem, kakor je bil naš blagi rajnik, ki si je za ta napredek sam trudil, pa tudi drugim dajal vzgled in spodbudo. Ali ne bomo takim možem hvaležni? Ali bi ne bilo naravnost grdo, ko bi mi take svoje dobrotnike pozabili? Bog nas varuj take nehvaležnosti. Temveč hvalimo najprej Boga, da je take može mej nami obudil, pa častimo tudi s hvaležnim sreem njih spomin. Zato je „Pisateljsko društvo“ v Ljubljani tudi za našega blagega rajnika omislilo spominsko ploščo, ki se je vzdala v njegovo rojstno hišo, in mi jo hočemo zdaj, ko smo opravili božjo službo, slovesno odkriti. Ona naj bo pripovedovala domačim in tujim, da se je tukaj rodil mož, čegar celo življenje je bilo uzorno, svetli vzgled prave ljubezni do bližnjega in do naroda svojega.

Najboljši, najtrajnejši spomin pa mu bodi v srcu slovenskega naroda. Tu se mu ohrani hvaležnost in spoštovanje, dokler se bo glasil njemu toliko mili slovenski jezik na zemlji. In kakor danes tukaj, tako naj se krepko razlega od veka do veka klic: Materža Ravnikarja škofa spomin naj živi! Njegovemu imenu večna čast in večna slava!

* * *

Došli so naslednji telegrami:

Celje. — Slavljenec bodi nam porok, da vsak stan smé in mora delovati za lepšo prihodnost domovine. Večen mu spomin! Slava častilem!

Dr. Hrašovec.

Vrhnik. — Slava slavljenču, slavnemu stebru slovenskega slovstva! Vrhniški dijaki.

Vrhnik. — Zbranim častilem Ravnikarjev: Slava in Živeli! Čitalnica vrhniška.

Vrhnik. — Spominu Ravnikarjevemu Slava! Živeli častilci njegovi!

Ivan Tomič, Jurca, Ignacij Tomšič, Pfajfar, Kunstelj, Jelovšek.

Kranjska Gora. — Živeli častilci slavnega slovenskega pisatelja!

Aleksander in Ana Hudovernik, Pušavec, Hudovernik, Bregar.

Kostanjevica. —

Iz naroda, do naroda je tvoje géslo bilo! Za narod, njegovo prosveto ti vneto bilo je sree! Zato Te tudi verno naše ljudstvo bo častilo, Dokler Slovenec bo nosil častno svoje ime! Spomin nesmrtni Tebi, preslavni vladiki, Naroda ti našega ponos in dika!

Bralno društvo kostanjeviško.

Gradec. — Slava Ravnikarju in njegovim častilem! „Triglav.“

„Angeiji.“

In ti ji strežejo kakor sestri, kakor bi ne bila nikoli grešila; kakor bi bila njim jednaka.

„Dobro jutro, Jenny, — dober večer, Jenny,“ — pozdravljajo jo vse uljudno.

Da, še več; ta neomadeževana bitja ji služijo, bavijo se z njo, pogovarjajo se in prijateljijo z njo, najnižjim, najubožnejšim in najbolj zavrženim bitjem na svetu. Ni očitanja, ni besede o minolosti. Pridejo trenotja, v kojih se samotni Jenny zdi, da je boljša; povrača se ji mir, zaupanje: v istini, včasih si domneva, da je taka, kakoršna je bila nekoč v otroških letih.

Da, ona je postala taka, kakor v detinskih letih.

Molitev, ročna dela, učenje, vrsteče se z zabavami, to je način, kako poteka čas stanovnicam „Rumenega doma“. Ne nalaga se jim tu pokora za minolost, temveč jim pripominjajo — pozabljenje. Obdajejo je s čistim zrakom: z zrakom dela, miru, pokoja in nedolžnosti, in ta zrak je objemlje in se izliva v srce najskaženejši. Izobražujejo jo, naučé jo, kako si preskrbeti sredstev za življenje, na to pa poiščejo zánjo službo in jo pusté med svet.

Najspretnейše delavke, najboljše služkinje pohajajo iz te hiše. Mlajše izmed njih se često omože ter so dobre žene in — matere!

A. S.

Trst. — Slava uzornemu vladiki, katerega zasluge za slovenski jezik bode v večnem spominu nosil slovenski narod! Živeli njegovi slavitelji!

Slovenska čitalnica.

Hetzendorf. — Večna slava Ravnikarju, naše proze očetu! Slava zbranim častilem! Iz slovenskega kluba

Ivan Navratil.

Ljubljana. — Pozdrav Ravnikarjevim slaviteljem! „Matica Slovenska.“

Borovnica. — Živel spomin narodnega vladike in prvobornitelja! Živeli častilci!

„Bralno društvo.“

Dunaj. — Na poti iz Krakova kličem: Slava Ravnikarju rodoljubu in dragemu učitelju! Slava vsem njegovim častilem, slava narodnim mojim sokrajanom Vačanom!

Celestin.

Gradec. — Živeli častilci Ravnikarjevi!

Rome.

Krško. — Očetu slovenske proze večna slava!

„Bralno društvo.“

Krško. — Dobrotniku slovenske mladine nepozabna hvaležnost. „Učiteljska zveza.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 17. julija.

Notranje dežele.

Heinrich. To ime čitamo po vseh političkih listih. Gotovo se sam nikdar ni nádejal, da bode toliko prepira o njegovem imenu. Kakor nam je naznanil brzojav, je odložil mandat za deželni šolski svet, gotovo ne brez prigovorov. Vladni listi si veselja manejo roke ter hvalijo taktost Heinrichovo. S svojega stališča moramo ponavljati, da je praški mestni zastop postavno postopal; volil je poleg jednega Čeha tudi poštenega Nemca, ki ni smrten nasprotnik Čehom. Ali naj bi se Čehi toliko ponižali, da bi šli v nemško kazino popraševati, kateri kandidat bi bil nemški gospódi bolj všeč? Ta slučaj jasno kaže, da Nemcem ni do sprave, temveč do vlade; pomenljivo je dalje, da vladni listi prikladajo nemško-liberalnim glasilom. Kakor kažejo znamenja, so vedno redkeje vrste prijateljev spravi, in sprava sama je velik **P**.

Volitve v deželne zbornice za Moravsko, Šlezijo, Štajarsko, Solnograško, Predarelsko in Bukovino so že končane. Deželnozbornske volitve bodo torej za nekaj časa prenehale, ker se prično prve volitve na Koroškem še-le 20. dné avgusta t. l. Volitve v górenje-avstrijski deželni zbor še niso razpisane, dočim nižavavstrijski deželni zbor, čegar mandat še-le meseca septembra poteče, še ni razpuščen.

Vnanje države.

Rim. Kakor poroča „Pol. Corr.“, ni sedaj nikakih pogajanj več med sv. stolom in rusko vlado. Vprašanje o zasedenji katoliških škofij na Ruskem je že rešeno, drugo vprašanje pa o slobodnem dopisovanju ruskih škofov s sv. očetom ostane pri starem, da si hoče namreč ruska vlada pridržati nadzorovanje cerkvenega dopisovanja.

Italija. Italijani pač niso v pravi prijateljski zvezi z našo državo, ker kažejo pri vsaki priložnosti svoje sovraštvo do nje. Kolikrat se je že poročalo o protiaavstrijskih demonstracijah v Trstu, zdaj kaže pa še najnovejše poročilo iz Milana pravo lahonsko barvo. Preteklo nedeljo sta namreč dva baje vinjena delavca zalučala težak kamen proti grbu avstrijskega konzulata, toda poškodovanje se jima ni preveč posrečilo. Zločinca so takoj prijeli ter ju po zaslišanju deli v preiskovalni zapor. Avstrijskemu konzulu so sporočili ta dogodek.

Bolgarija. Poročalo se je že, da utegne turška vlada ugoditi bolgarski noti, posebno kar se tiče verskih zadev na Turškem živečih bolgarskih kristijanov. To poročilo je napravilo na vso Bolgarijo jako prijeten vtis. — Da bi se le uresničilo to poročilo in ne bi bili Bolgari goljufani v svoji nadi.

Rusija. Iz Peterburga se poroča 15. t. m.: Rusija namerava skleniti kupčijsko pogodbo s Turčijo še-le 1892. leta, da bode mogla vse potekle kupčijske pogodbe sočasno pregledati. — Kakor trdi „Nov. Vremja“, dovoljeno je brezplačno prevažanje nazaj po ruskih železnicah onih izdelkov, katere so imeli ruski obrtniki na dunajski razstavi.

Francija. Kakor piše „Temps“, hoče Francija kot odškodnino za Sausibar, da Anglija izrečno in definitivno prizna Franciji pravico, podeliti tujim konzulom na Madagaskarji eksekvaturu. Nadalje ne smé Anglija ovirati Francije v svobodnem postopanju ob Nigri. Konečno želi Francija, da bi kupčijska pogodba med bejem tuniškim in Anglijo potekla takrat, kakor italijansko-tuniška kupčijska pogodba, namreč 1896. l.

Španija. Povodom nadomeščenja španskega ministerstva Sagaste z ministerstvom Canovas del Castillo razširjeno je bilo mnenje, da bodo kortes takoj razpušчени, ker imajo v poslaniški zbornici liberalne stranke večino. Kakor pa najnovejša poročila iz Madrida poročajo, ne bodo razpušчени pred mesecem novembrom ali decembrom t. l. — Iz Madrida se poroča dné 15. t. m.: Včeraj so se vzbu-

dili v Manrezi v Kataloniji resni nemiri. Vojaški oddelki so streljali na štrajkujoče delavce, vsled česar jih je mnogo ranjenih. Tovarne v Manrezi so večinoma zaprte. 8000 delavcev je brez dela.

Anglija. Zanimiv je vsekako govor, ki ga je imel Salisbury v górenji zbornici o helgolandskem otoku. Govoril je namreč tako: „Helgoland je jako majhne strateške vrednosti. Tudi kar se tiče kupčije in prometa, je za Anglijo ta otok brez pomena. Pa kako tudi, saj nima ni jedne dobre ladijostaje. Vprašajmo se torej, kakenga pomena naj bi bil ta otok za Anglijo v slučaju vojne? Tu je mogoče dvoje. Prvi slučaj bi bil vojna med nami in Nemčijo. Ker je pa Helgoland mnogo bliže Nemčiji, kakor Angliji, zasedlo bi ga lahko nemško brodovje, predno bi angleško tja priplulo, in pričeti bi morali vojno na suhem, kar bi nas utegnilo jako ponižati. Ako bi pa imela Anglija vojno s kako drugo državo, zabraniti bi morala Helgoland z vso pomorsko silo, da bi ga nam sovražnik ne odvezel. S čim pa naj brani Anglija potem svoje kupčijske črte? Mar niso te mnogo več vrednosti, kakor helgolandski otok? Helgolanci sami nimajo nobenega vzroka biti nezadovoljni s to zamenjavo, saj so z Nemčijo v tesnejši zvezi po govoru, rodu in veroizpovedanju, kakor z Anglijo. Njih glavne dohodke prinašajo baš tudi Nemci, ki prihajajo na otok v tamošnje toplice. Sicer pa se ne sme jemati v poštev mnenje otočanov, temveč le interesi, katere imate Anglija in Nemčija pri tej pogodbi.“

Turčija. Iz Carjigrada se poroča 15. t. m.: Na indijskem parniku se je objavila kolera med 1200 v Meko potujočimi romarji na poti med Bombayem in Hodeido. Zbolelo je 30 popotnikov, sedem jih je pa že žrtva neizprosne morilke. Parnik ni smel vsled tega pripluti v pristanišče v Hodeidi, temveč je odplul proti otoku Kamaranu, kjer je mornarska bolnišnica. Na tem potu je zbolelo zopet pet ljudi, od katerih sta dva podlegla bolezni.

Vahodna Afrika. Kakor se piše iz Rima „Pol. Corr.“, podvrzel se je vendarle abesinski vstaš Lig-Ilma italijanski zastavi. Poročila iz Šoe so tudi povoljna, ker pričajo o splošnem tamošnjem miru. — O dogodkih v Abesiniji piše neki švicarski list mej drugim: „Abesinski velikaši se niso tako naglo podvrgli novemu cesarju, kakor bi bilo želeli. Posebno posinovljenec umrlega cesarja, Ras Mangaša je bil siloma primoran k temu. To pa je bil ravno namen našega podjetja, če tudi nas je stal mnogo žrtev. Bojevat se nam sicer ni treba, ker so se nam tamošnji prebivalci povsod umikali. Vsled političkih razmer, lakote in premale discipline v armadi vdal se je Ras Mangaša. Mi pa smo se podali brž v Šoo, ker je zavládala tudi med našo armado lakota in epidemija. Potoma smo izgubili vendar 15 odstotkov naše armade, čez 20.000 mož. Srečen je bil vsakdo, ki je prišel zdrav v Šoo.“ Tako piše neki Švicar, ki je bil več let v službi kralja Menelika v Šoi, zgoraj imenovanemu listu, ter dostavlja konečno: „Toliko bde v tako malem času nisem videl še nikdar, in tega ne bodem pozabil nikoli. Hvala Bogu, da sem se vrnil zdrav domov, če tudi do smrti utrujen.“

Izvirni dopisi.

Z Dolenjskega, 14. julija. (Zavod šmihelski za gluhaneme.) Po časopisih se nam poroča iz raznih krajev o sklepu šolskega leta in ob enem že tudi o pričetku šolskega leta 1890/91. O oni šoli na Kranjskem, katera je gotovo najbolj zanimiva in potrebna, to je o šmihelskem zavodu za gluhaneme, je pa vse tiho. Žalibog, da se pričetek šolskega leta 1890/91 ne bo mogel naznaniti, ker ta šola preneha. Zakaj? Ta prepotrebni in koristni zavod se ne podpira. Znano je, da imajo gluhanemi otroci navadno revne stariše, kateri ne morejo plačevati šolskih stroškov za svoje otroke, in ker je gotovo, da se plačujočih ne bi oglasilo zadostno število, zato ta šola premine.

Pred 14 dnevi sem prilično popraševal o pogojih sprejema v to šolo, ker je eden mojih prijateljev želel to izvedeti. Ima 6letno hčerko, katera mu je pred dvema letoma po škrlatinki oglušela in zato pozabila govoriti. On je pripravljen za njo plačevati in posebno rad bi jo oddal v Šmihel, ker se tu na Dolenjskem ceneje izhaja, kakor drugodi, a v zavodu sem zvedel, da je ne morejo sprejeti, ker se že naprej vé, da se zadostno število plačujočih ne bo oglasilo, za revne pa podpore ne morejo dobiti.

Kaj je s Holzapfelovo vstanovo? Ubogi, usmiljenja vredni gluhanemi! Ako bi pokojni Holzapfel mogel vstati od mrtvih, kaj bi storil?! Saj drobtinica obresti te vstanove naj bi se naklonila za podporo šmihelskega zavoda! Marsikomu še ni znano, da se v šmihelskem zavodu gluhanemi ne le brati naučijo, ampak tudi govoriti in zraven navadne šolske predmete. Iz samega premikanja ustnic itd. poznajo, kaj se jim pové. Seveda gré to počasi, a vendar so se gluhaneme učenke v štirih letih navadile brati, govoriti, nenavadno lepo pisati, nekaj

računati in drugih šolskih predmetov, posebno tudi ročnih del in toliko krščanskega nauka, da so zadnji mesec opravile prvo sv. obhajilo. Čudil sem se, kako je mogoče, gluhaneme toliko naučiti, in ne bil bi tega verjel, ako bi se ne bil sam prepričal. Prav milo se mi je storilo, ko sem opazoval in premišljeval vstrajno potrpežljivost šolskih sester, a še bolj me je užalostilo, ko sem zvedel, da se ta prekoristni pouk ne bo več nadaljeval in da so prošnje za podporo zastoj. Vi gospodje, državni in deželni poslanci, ne pozabite tega zavoda.

Z Brezovice poleg Ljubljane, 15. julija. Tužno zapeli so v jutro dné 12. t. m. lepo vbrani zvonovi brezoviške župnije. — „Oh! naši so samó grobovi, Slovenec nima sreče“ vzdihnil sem, čujóč ta žalostni glas zvonov. — Ni čuda! saj smo materi zemlji izročili truplo prerano umrlega dragega nam prijatelja in sotrudnika na šolskem polji, gospoda Viktorja Čudna, bivšega učitelja v Šturiji na Notranjskem. — Porojen dné 8. septembra 1862. leta v Dragomeru pri Brezovici, obiskaval je prav pridno domačo ljudsko šolo. — Blagi in skrbni mu stariši videč njega nadarjenost pošljejo ga na to v ljudsko šolo v Ljubljano. Tu učil se je kaj marljivo ter prestopil naposled na latinske šole. — Dopršivši spodnjo gimnazijo — namenil se je posvetiti učiteljskemu stanu. Z dobrim vspehom dovršil je tudi učiteljske in l. 1884. že začel poučevati na ljudski šoli na Razdrtem na Notranjskem. Služboval je potem še v St. Mihelu (Nadanjeselo), Podragi in naposled v Šturji.

Bil je kot učitelj pri šolski mladini jako priljubljen, a čislali so ga tudi njega tovariši in prijatelji zbog njegovega odkritosrčnega značaja in dobrega srca. — Že iz-za otročjih let nič kaj posebno čvrstega zdravja, izvolil si je zategadelj bivati pod milim vipavskim podnebjem. A smrtonosni káli — katera se mu je bila zasejala v mlada prsa, tudi vipavsko podnebje ni prišlo v okom. Bolan povrne se pred letom dni v svojo rojstveno vas, misleč na domu pri skrbnem bratu iskati si zopet zdravja. — In res! Okreval je v devetih mesecih. Toda ljubezen do mladine in pouka guala ga je zopet nazaj v zaduhlo šolsko izbo. Vse svoje sile posvetil je zopet pouku, toda kopal si je na ta način sam hladno gomilo. — Meseca majnika t. l. povrne se zopet na svoj rojstveni dom — iskajoč si tam še enkrat — zdravja — toda zaman. Bolj in bolj hira-joč, vleže se in dné 10. t. m. ob 5. uri zjutraj pristopi angelj smrti k njemu, zatisne mu na veke očesi. Pogreb njegov bil je v saboto dné 12. t. m. ob 7. uri zjutraj. — Da je bil ranjki priljubljen pri svojih tovariših, dokaz je ta, da so prihiteli gospodje učitelji iz Borovnice, Iga, Polhovega Gradca in Dobrove še slednjič posloviti se od njega.

Bodi jim tu še enkrat iskrena zahvala izrečena. Sprevod vodili so visokočastiti g. župnik brezovski. Mladina brezoviške šole, katera je ranjkega dobro poznala, molila je med potoma pred krsto rožni venec — za-njo pa so korakali gg. učitelji s svečami v rokah pojóč „miserere“, — pred hišo in na grobu pa so mu zapeli žalostinki. Tako tedaj predragi ranjki, spremili smo te k večnemu počitku. — Trpel si mnogo, a mi se nádejamo, da se razveseljuješ sedaj nad nami, da zréš Onega, kateri te je po svoji brezkončni previdnosti poklical k sebi iz te solzne doline. — Počivaj mirno! Blag naj ti bode spomin!

Dnevne novice.

(Novo poslopje za c. kr. poštni in brzojavni urad v Ljubljani.) Že več let se čujejo pritožbe o nedostatkosti sedanjih poštinih in brzojavnih prostorov v Ljubljani. Zaradi zgradbe primerne poslopja je bil te dni dvorni svetovalec pl. Koch v Ljubljani ter se z merodajnimi faktorji posvetoval o stavbišču. Trgovska in obrtniška zbornica se je z večino glasov odločila za cesarja Franca Jožefa trg; s tem prostorom je bil tudi zastopnik trgovskega ministerstva najbolj zadovoljen. V torek večer so tudi mestni odborniki odločili se za ta prostor, ter sklenili, odstopiti ga za 10.000 gld., ker se bode vodomet moral odstraniti. Za zgradbo novega poštnega poslopja bode v prihodnjem državnem proračunu določenih 300 000 gld.

(Kačičev spomenik.) Odbor za Kačičev spomenik v hrvatskih listih pozivlje narod, da se mnogo-brojno vdeleži slovesnega odkritja spomenika slavnemu ljudskemu pesniku Andreju Kačiču-Miošiču dné 26. avgusta v Makarski ter izkaže

spoštovanje spomnu onega omiljenega Milovana, ki je zbral krvavo zgodovino hrabrega naroda v kito junaške pesmi ter mu zapustil spomin starega junaštva, žive vere in žarkega rodoljubja. Dne 27. avgusta priredi odbor iz Makarske izlet z mnogimi parobrodi v Brist, rojstveno selo Kačičevo, kjer se bode odkrila spominska plošča na ljudski šoli. Na to gredó na grob v Zaostrog, kjer odkrijejo nadgrobno ploščo in poprsje istega Milovana ter ob enem drugega rodoljuba Despota. Na povratku obiščejo samotni grob v Sutikli preroditelja hrvatske misli, Podgorskega Pustinjaka Pavlinovića.

(Č. g. Anton Zupančič.) profesor na tukajšnjem semenišču, je danes s katehetom na gimnaziji v Ljutomeriah odpotoval v Egipt in Palestino. Potovanje bode trajalo okolu dva meseca.

(Novomeški mestni zastop) je sklenil povodom poroke nadvojvodinje Marije Valerije dvema hira-jočima meščanomajati skozi 5 let po 60 gld. v mesečnih obrokih.

(Na novomeški gimnaziji) je letos poučevalo 16 profesorjev in gimnazijskih učiteljev. Učencev je bilo koncem leta 199, in sicer iz Novega Mesta 19, s Kranjskega 152, s Štajerskega 22, iz Istre 1, s Primorskega 2, z Moravskega 1, Hrvatskega 1, Ogerskega 1; po narodnosti 187 Slovencev, 10 Nemcev, 1 Čeh, 1 Italijan; po veri vsi katoliki. Prvi red z odliko je dobilo 20, prvi red 133, drugi red 16, tretji red 4 učenci, 26 jih bode ponavljalo izkušnje. Prihodnje šolsko leto se prične dné 18. septembra. — G. profesor Rajko Perušek je v letnem izvestju priobčil daljši spis z naslovom: „Zloženke v novejši slovenščini.“

(Za zgradbo deželne gledališča) v Ljubljani se je v sredo oglasilo sedem ponudnikov, ki so pri razpisanih cenah popustili deloma do 15 odstotkov.

(Kamniške železnice tunel) nad mestom so prodrli po noči od 14. na 15. dan t. m.

(Za slovensko šolo) je storila potrebne korake občina Škofja Vas pri Vojniku ter odposlala prošnjo na deželni šolski svet oziroma naučno ministerstvo.

(Premovanje konj na Kranjskem l. 1890.) Na Kranjskem se bodo l. 1890. delila državna darila v srebrnih svetinjah ter tudi priznanski diplomi: a) Za kobile z žrebetom, ki še sesa ali je že odstavljeno; b) za mlade, t. j. tri- do petletne kobile, in c) za eno- ali dveletne žrebice po naslednjih šestih konkurenčnih postajah, in sicer: Dne 3. septembra ob 10. uri dopoldne v Bledu za konje noriškega plemena; dne 4. septembra ob 9. uri dopoldne v Kranji za konje noriškega plemena; dne 6. septembra ob 9. uri dopoldne na Vrhniki za mesto Ljubljano in za okrajna glavarstva ljubljanske okolice, logaško in postojnsko; dne 9. septembra ob 10. uri dopoldne v Ribnici za okrajno glavarstvo Kočevje; dne 11. septembra ob 9. uri dopoldne v Trebnjem za okrajni glavarstvi Rudolfovo in Litija; dne 13. septembra ob 9 uri dopoldne v Št. Jarneji za okrajni glavarstvi Krško in Črnomelj. — Za delitev daril veljajo odredbe, katere so se ukrenile po dotičnih ukazilih visokega c. kr. poljedelskega ministerstva z ozirom na razmere te dežele.

(Poročil) se je dné 11. t. m. v Pevmi pri Gorici avstrijski poslanik v Belgradu baron Thoenmel z baronico Teuffenbach.

(Učiteljski tečaj) na deželni sadjarski in vinarski šoli na Grmu se letos prične 6. in konča 27. dné avgusta.

(Vojaške vaje) se bodo letos pričele v ljubljanski okolici dné 4. avgusta, in sicer do 11. avgusta pešpolka, od 12. do 28. brigadne, divizijske od 29. avgusta do 7. septembra.

(„Učiteljski Tovariš“) ima v zadnji številki naslednjo vsebino: Prof. Fr. Orožen: O zemljepisnem pouku. — Gärtner: Kako bi se naše šole najlaže oskrbele s potrebnimi učili. — J. Novak: Nekaj besed o čitanji. — J. Marn: Knjiga Slovenska. — Ukazi in odredbe šolskih oblastev. — Književnost. — Dopisi.

(Utonil je) v Krki dné 12. t. m. Janez Glivar iz Brezovega Dola, župnije ambruške. Sel se je kopat, predaleč se spustil in ponesrečil.

Raznoterosti.

— Povodnji. Iz Murave se poroča 13. t. m.: Vsled vednega deževja je narasla Mura za 3 metre visoko ter nese mnogo hloedov, desk, ki jih pograbi potoma njeno valovje. Vrta in polja so pokončana, promet po cestah je prenehal. — Iz Bolcana na Tirolskem se poroča istega dné: Adiža je močno narasla. Na enem kraju je pretrgala jez, na drugem

odnesla most. Promet na železni cesti je preminil. — O ravno tej reki poročajo iz Verone, da je voda preplavila ceste in jako poškodovala nabrežja.

— Nova podoba Krištofa Kolumba. Pri četrti stoletnici l. 1892. bode v Genovi, rojstnem kraju Kolumbovem, razstava vseh onih stvari, ki so v kaki zvezi s slavnim Krištofom Kolumbom. V ta namen prebrskali so zadnja leta vse arhive in zbirke, da bi našli kaj zanimivega za omenjeno razstavo, prirejeno v slavo Kolumbovo. In tako so našli v Benetkah v zasebni zbirki krasno sliko Krištofa Kolumba. Ta je bajé mnogo večje vrednosti, kakor ona, ki je v Parizu in ona, ki je v Madridu. Slikar omenjene podobe je bil vrstnik Kolumbov in se imenuje Lorenzo Loto. Ta umetnik, ki je tudi podpisal na sliki, je jeden izmed prvih v 15. stoletji. In to ravno daje sliki še večjo veljavo. Leta 1501. je bil šel Lorenzo Loto v Španijo, kjer je naslikal „indijskega kraljevega namestnika“, tako se je imenoval tedaj Krištof Kolumb.

— Kaj so bili stariši najodličnejši češki mōž? Oče velicega zgodovinarja in narodnega voditelja Fr. Palackega je bil vaški učitelj in zajedno-krojač, Halkov oče krēmar, Čelakovskega oče bil je tesar in tudi Fr. Šumovskega; oče Komenskoga je bil mlinar, Polakov črevljar, Jungmannov kmet, Klieperov krojač in cerkvenik. Oče Pešine z Čehoroda je bil mesar, dr. Pečirke vrtnar, Hanke in Solca kmeta, prošta V. Štuleca zidar, J. Soukupa suknar, J. K. Tyla krojač, škofa Jana Augusta klobučar, Kramériusa cestni nadzornik, Rautenkranza pokrivač, J. F. Smetane vrtnar in Dobrovskega stražmojster pri dragoneih.

— Pariška nra vnost. Iz Pariza se poroča 7. t. m. nemškimi listom: Te dni so zaprli tukajšnjo deklico, ker je prodala svoje lastno dete za sedem frankov. Kmalu pa so jo izpustili iz ječe, ker ni v francoskem zakoniku nikake postave, ki bi kaj takega ne dopuščala.

— Koliko biciklistov je na Angleškem. Število biciklistov na Angleškem vidno raste. Kakor zagotavljajo poročila, vozi se vže 500.000 Angležev z bicikli. Železniške uprave ne veseli bajé to naraščanje.

— Iz Amerike. Iz Novega Jorka pišejo dné 9. t. m.: Strašno vročino imamo; mnogo ljudij je žrtva solnčnega zapala. — V Wyomingu se je razpočila zemlja. — V Pluffpointu je bil potres, ki je zrušil tamošnji hotel. Sedem gostov je mrtvih. — Strašna nesreča se je pripetila v Beardstownu (Illinois) zrakoplovcu Samuelu Blacku. Že 400 čevljev visoko je pala iskra iz visocega dimnika na njegovo zračno plovbo. Dve milj od mesta, kjer se je bil vzdignil, padel je na zemljo, ter bil na mestu mrtve.

— „Poslednji mrtvec“. Ni dolgo temu, ko je držala kočija po nekih dunajskih ulicah ter se ustavila pred spomenikom cesarja Franca. Iz voza je stopil velik in krepak mož, ozrl se na vse strani ter se obrnil, ko je zagledal ne daleč vojaka na straži, k njemu rekoč: „Takoj me peljite k ce-

sarju, nekaj važnega mu moram povedati.“ Ko je vojak opomnil, da je zdaj še prezgodaj, naj počaka še malo, odgovoril je mož: „Meni ni mogoče dolgo čakati, ker imam sila nujna poročila: Danes po noči namreč sem umrl, bil sem seveda v nebesih in tam so mi rekli, da sem jaz zadnji mrlič na zemlji, kar moram vsekako povedati cesarju. Pozneje predstavim svojo ženo cesarju, ki se bo pripeljala z železnico iz nebes“. Stražnik si je mnogo prizadejal, predno je pregovoril omenjenega blaznika, da ga popelje v „cesarjev salon“, namreč v stražniško sobo, od koder so ga izročili policiji. Blaznik je omenil, da ima 39 let, imenom Matija Brošek z Ogerskega. Pripeljal se je z železnico in s kolodvora takoj k cesarjevi palači. Izročili so ga v norišnico.

— Visoka starost. V vasi El-Basanu pri Monastiru v Macedoniji živi turški kmet po imenu Ismail, ki je bil rojen l. 1750. Ta Matuzalem šteje torej že 140 let in vendar opravlja, kakor zagotavljajo poročila, še vsa navadna poljska dela.

— Orjaška riba. Preteklega tedna so vjeli v Breslavu tamošnji ribiči jesetra, ki tehta 331 funtov.

Telegrami.

Praga, 17. julija. Poslanec Heinrich je objavil izjavo, da on ni delal za svojo izvolitev v deželni šolski svet, ter se sklicuje na pismo Taaffeju, v katerem mu je pisal, naj bode brez skrbi, ker hoče izročeni mu mandat mirno, taktno in nepristransko izvrševati ter v primernem trenutku odstopiti.

Linc, 16. julija. Deželnozborske volitve se bodo vršile v kmečkih občinah dné 25. avgusta, v trgih in mestih dné 27. avgusta, v veleposestvu dné 3. septembra.

Umrli so:

15. julija. Jožef Geba, urar, 36 let, Slonove ulice 52, jetika.

Tuji.

14. julija.

Pri *Slona*: Spitzer, potovalec, Karol Zigić, pl. Reznicek, c. in kr. nadporočnik, dr. Deutsch, vojaški nadzdravnik, vsi z Dunaja. — Herzog, potovalec, in Grahor, arhitekt, iz Zagreba. — Linner, oskrbnik, z Vevč. — Verič iz Gline. — Vurdelja iz Topuske. — Klobovs iz Zadra. — Waldstein s soprogo iz Prage. — pl. Gröller, polkovnik, iz Jaroslava. — Turšič iz Trsta.

Listnica vredništva:

Gosp. brezimnemu dopisniku iz Ljubljane: Ako ste toli slavohlepni, da želite imenovani biti kot zastopnik „konjskih muh“, naznanite nam svoje ime, da je postavimo na svečnik. Vas bi bilo pač treba obtesati z najtežjo rovnico.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mil
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	737.5	17.0	brezv.	megla	
15 2. u. pop.	736.3	28.2	sl. svzh.	jasno	0.00
9. u. zveč.	736.7	21.6	"	"	
Srednja temperatura 22.3° za 1.2° nad normalom.					

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

16. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88	gld.	35	kr.
Srebrna 5 1/2 „ 100 „ 16%	89	„	45	„
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109	„	20	„
Papirna renta, davka prosta	101	„	40	„
Akcije avstr.-ogerske banke	982	„	—	„
Kreditne akcije	303	„	50	„
London	116	„	65	„
Francoški napoleonid.	9	„	24 1/2	„
Cesarski cekini	5	„	52	„
Nemške marke	57	„	05	„

Tržne cene v Ljubljani

dne 16. julija.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	6	82	Špeh povojen, kgr.	—	70
Rež,	4	6	Surovo maslo,	—	70
Ječmen,	3	58	Jajce, jedno	—	2
Oves,	3	57	Mleko, liter	—	8
Ajda,	5	36	Goveje meso, kgr.	—	59
Proso,	4	87	Telečje	—	54
Koruza,	4	87	Svinjsko	—	62
Krompir,	4	—	Koštrunovo	—	36
Leča,	10	—	Pisaneč	—	35
Grah,	10	—	Golob	—	17
Fižol,	9	—	Seno, 100 kgr.	—	145
Maslo, kgr.	—	90	Slama,	—	145
Mast,	—	70	Drva trda, 4 mtr.	—	620
Špeh svež,	—	60	„ mehka, „	—	420

Po kratki rabi neobhodno potrebno sredstvo za čiščenje zob.

Lepota zob.
Nova ameriška
zobna glicerín-crème
(preskušena od zdravstvene oblasti)
KALODONT F. A. Sarg-ov sin in drugovi,
c. kr. dvorni zalagatelji
na DUNAJI.

Dobiva se pri vseh lekarnah in parfumerijah itd. 1 komad 35 kr.
V Ljubljani pri lekarnarjih Erazmu Birschtzu, Vilj. Mayerju, Gabrijelu Piccoliju, Iv. Svobodi, pl. Trnkóczyju, dalje pri C. Karingerju, Josipu Kordinu, Petru Lasniku, M. F. Suppanu, Antonu Krisperju.
(52—51)

Zobolek, prašek in pasta za zobe

preč. oo. Benediktincev
opatiye Soulae (Gironde).

Dom MAGUELONNE, pripor.

Največje odlikovanje: dve zlati svetinji: Bruselj 1880, London 1884.

Iznajdeno leta 1373 po priporji Pierre Boursaud.

Vsakdanja raba zoboleka oo. Benediktincev (po nekoliko kapljic na vodi) ozdravi in zabrani gnjilobo zob, jih obeli in utrjuje; okrepcuje in popolno ozdravi čeljusti.

Zares močno ustrežemo našim p. n. citateljem, opozorjuj na to starodavno ter prekoristno iznajdbo — najboljši in edini lek proti zobobolu.

Tvrdba **SEGUIN** Bordeaux (Francija)

Rue Croix de Seguey 106 & 108.

Ustanovljena leta 1807.

Dobiva se v vseh lekarnah in prodajalnicah dišav.

(46)

Srečke dunajske razstave à 1 gld.

Vsaka srečka za 2 oboje srečkanje veljavna.

Kazalo sreček obojega srečkanja. (24)

Prvo srečkanje 14. avgusta 1890. Drugo srečkanje 15. oktobra 1890.

1 dobitok 50.000 gl. vrednosti 1 dobitok 50.000 gl. vrednosti

1	5000	1	5000
1	2000	1	2000
1	1000	1	1000
2	500	2	500
5	200	5	200
10	100	10	100
20	50	20	50
50	20	50	20
200	10	200	10
2000	5	2000	5

Srečke po 1 gld. dobivajo se pri C. C. Mayer-ju v Ljubljani.

OLJNATE BARVE

kositarških pušicah po pol in jeden kilo
priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

(50)

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.